

Модари муъминҳо - Умми Ҳабиба

[Тоҷики – Таҷики – طاجيکيۃ]

Таҳияи: Абдуссатори Ҳақназар

2010 - 1431

islamhouse.com

أم المؤمنین أم حبیبة
- رضی اللہ عنہا -
« باللغة الطاجيكية »

إعداد و تقديم: عبد الستار حقنظر

2010 - 1431
islamhouse.com

Модари мӯъминҳо - Умми Ҳабиба

Рамла духтари Абу Суфён писари Саҳр мебошад. Модараш Сафийя духтари Абил-Ос писари Умайя –амакии Усмон писари Аффон - аст.

Ӯ бо кунияш –Умми Ҳабиба дар байни мардум шинохта мешуд ва аз зумраи мусулмонҳои аввал ба шумор меравад. Ӯ бо ҳамроҳии шавҳараш– Убайдулло писари Чаҳш дар Маккаи Мукаррама исломи хешро эълон намуд. Онҳо монанди дигар мусулмонҳои Макка аз шиканҷаҳои пай дар пайи мушрикони эмин наёфтанд. Рафтори куркуронаи будпарастони аҳли Макка онҳоро водор сохт, то бо қофилаи дигари мусулмонон қасди Ҳабаша кунанд. Ин ҳичрати онҳо - ҳичрати дуёми мусулмонон ба сӯи Ҳабаша буд ва аз ин рӯ онҳо дар роҳ ба сӯи Ҳабаша азоби зиёдеро аз сар гузарониданд.

Фироқи диёр барои Умми Ҳабиба бисёр вазнин буд ва хангоми баромаданаш аз Макка ҳар лаҳза чашм ба маҳаллае, ки авони кӯдакиашро дар он пушти сар карда буд, чашм медӯхт. Ӯ бо он назарҳои худ диёри азизи хешро падруд мегуфт. Ӯ худро тасалло меод, ки ӯ бо дини худ фирор мекунад ва машаққатҳои роҳи азоби ғарибиро шояд бо ҳамроҳии шавҳараш фаромӯш созад.

Баъд аз сафари тӯлонӣ, муҳочирон бори мусофирати хешро дар Ҳабаша бар замин гузошта, дар он диёр қарор гирифтанд.

Рӯзҳо сипарӣ мегашт. Умми Ҳабиба дар байни мучтамаи нава барои Ӯ, кӯшиш мекард, то таомули худро бо аҳли он диёр мувофиқ гардонад. Умед дошт, ки шавҳари дӯстдоштааш ӯро дар он ҳолатҳои вазнин дастгирӣ мекунад, вале

Он рӯзеро, ки интизор набуд, фаро расид. Умми Ҳабиба нақл мекунад, ки шавҳари худ - Убайдулло дар хоб дидам, ки дар сурати бисёр бад ва ҳолати ногувор буд. Пас дар хоб ба ӯ

гуфтам: "Қасам ба Худо, ки саҳт тағйир ёфтаӣ!".

Чун нури хуршед оламро равшан сохт, Убайдулло пеши Умми Ҳабиба омада, ба Ӯ гуфт: "Эй Умми Ҳабиба! Ман баъд аз фикру андешаи бисёре қарор гирифтам, ки динero гайр аз дини насроният беҳтар намебинам". Ӯ он суҳанҳои худро мегуфт дар ҳоле, ки худ дини насрониятро қабул карда буд.

Убайдулло дар ҷоҳилият дар дини насроният буд ва баъд аз Ислому оварданаши боз ба дини пештарааш бозгашт.

Умми Ҳабиба бо дили ғамхор шавҳари худро насиҳат мекард, бисёр мефаҳмонд, то дар охир, он хоби дарднокро барояш гуфта дод.

Убайдулло аз шунидани он хабар сахт андӯҳгин гашт. Ғаму ҳасрат дар нафси ӯ соат ба соат зиёдтар мешуд, то вақте, ки рӯй ба нӯшидани шароб намуд. Ӯ дар асари нӯшокии зиёд, дунёро падруд гуфт.

Баъд аз вафоти шавҳараш дарду андӯҳи Рамла (р) зиёдтар гардид. Аз як тараф марги нобаҳангоми шавҳараш ӯро дар як диёри бегона гузошта буд ва аз тарафи дигар танҳоии ғурбат дили дардноки ӯро боз ҳам маҷруҳтар месохт. Бале, сабри банда сирри кушоиши ҳамаи мусибатҳост. Муддате нагузашта буд, ки Рамла (р) дар хоб амри ачиберо дид. Ӯ дар хоб медид, ки нафаре ӯро садо карда мегуфт: "Эй модари мӯъминон!". Ӯ аз тарс аз ҷой бархост. Дар аввал дар баданаш тарсу ҳарос афтод, вале сонитар худро башорат дода, хобашро таъвил карда мегуфт: "Манро Расули Худо хостгорӣ мекунад".

Ин ҳодиса дарду алами дар дилдоштаашро каме ҳам бошад, сабук мегардонд. Ӯ рух додани ин муждаро бесаброна интизорӣ мекашид ва ин интизориаш чандон тӯл накашид.

Ӯ худ ин ҳодисаро чунин нақл мекунад. Баъд аз поён расидани иддаам фиристодаи Наҷоширо дар назди дари хонаам ёфтам. Канизаке бо номи Абраҳа, ки дар корҳои хона манро ёрӣ мекард, вориди хона гашта, бароям мужда дод, ки Расули акрам (с) ба

Наҷошӣ нома фиристода, дар он дастатро талаб намудааст. Ва Наҷошӣ аз шумо талаб дорад, то вакили худро маълум созед".

Наҷошӣ дар шаб аз Чаъфар писари Абу Толиб ва дигар мусулмонҳое, ки дар он диёр буданд, талаб намуд, то ба боргоҳи ӯ ҳозир шаванд. Дар аввал Наҷошӣ ҳамду сано гуфта, қиссаи рисолаи Расули акрам (с)-ро барои мусулмонҳо гуфта дод. Наҷошӣ маҳри Рамла (р)-ро миқдори чаҳорсад динар аз ҳисоби худ пардохт намуд. Дар он шаб барои мусулмонҳо дастраҳон кушода онҳоро меҳмонавозӣ намуда мегуфт: "Аз суннати пайғамбарон аст, ки барои хонадоршавӣ, дастраҳон кушоянд". Рамла (р) аз шодии беандозаи хеш тамоми он молҳоро барои Абраҳа, ки аввалин шуда барояш мужда дода буд, фиристод. Абраҳа он молҳоро қабул накард ва бо ҳамроҳии дигар занҳои Наҷошӣ барояш тамоми намудҳои атрро ҳозир карданд. Абраҳа аз Рамла (р) танҳо талаб мекард, ки саломии ӯро ба беҳтарин халқи Худо расонад.

Умми Ҳабиба баъд аз бозгашташ ба Мадинаи Мунаввара, тамоми он некӯиҳои аҳли он диёрро барои Расули акрам (с) нақл карда, саломии Абраҳаро барояш расонд. Пайғамбари Худо табассум намуда, саломии ӯро посух гардонд.

Дар Макка хабари хонадор гаштани Умми Ҳабиба ба гӯши падараш Абу Суфён расид.

Ў дар посух оромона ҷавоб дод: "Рамла (р) ба шахси лоиқи худ расид".

Қудуми модари мӯъминон – Умми Ҳабиба ба Мадина дар соли ҳафтуми ҳиҷрӣ баъд аз фатҳи Хайбар буд. Расули акрам ўро бо тамоми меҳрубонӣ пешвоз гирифт. Ва писари тағояш – Усмон ибни Аффон барои Умми Ҳабиба дастархони тўёна кушод. Аз тарафи дигар ҳамсарони Пайғамбар (с) занеро, ки ба синни 40 солагӣ қадам мениход ва дар Ў виқору ҳашамат ва имони росих зоҳир буд, бо муждаву хурсандӣ истиқбол намуданд. Умми Ҳабиба дар байти нубуват ҳамчун ҳамсари вафодоре, ки дар Ў диндориву тақво намудор буд, қарор гирифт. Тамоми ҳирсаш ризогии Расули акрам (с) буд ва дар тўли муошараташ Пайғамбари Худо ягон бор аз Ў ғазабнок нагашта буд. Тамоми тасарруфоташ аз ҷаҳорҷубаи шарият берун намегашт.

Дар он соле, ки Қурайшиҳо банди иттифоқиятро шикастанд ва метарсиданд, ки Расули акрам Маккаро аз дасташон мегирад, аз ин рӯ барои имдоди сулҳ Абу Суфёнро фиристоданд. Абу Суфён чандон кўшиш ба харҷ дод, то муддати сулҳро зиёдтар гардонад, вале кўшишҳояш бесамар буд. Дар он асно ба хотираш духтараш-Умми Ҳабиба расид, то шояд шафоате дар кори ў кунад. Абу Суфён ба назди духтараш ворид гашта бар болои фироши Пайғамбар

(с) хост, то биншинад, вале Умми Ҳабиба он фирошро аз пешаш кашида гирифт. Абу Суфён ба духтари худ нигоҳ андӯхта ба ӯ мегуфт: "Оё фирошро барои ман намехоӣ ва ё манро барои фирош?!". Умми Ҳабиба бо дили пуримон посух дод: "Ин фироши Пайғамбар (с) аст ва ту инсони мушрик ҳастӣ". Абу Суфён дар посух гуфт: "Баъд аз ман ба ту бадӣ расидааст".

Умми Ҳабиба аз Расули акрам ҳадисҳои зиёде ривоят кардааст. Аз ӯ духтараш Ҳабиба, бародаронаш Муовия ва Утба ва писари бародараш Абдулло писари Утба ва Абу Суфён писари Саъид ва дигарҳо ривоят намудаанд.

Умми Ҳабиба чун аз наздикии аҷали худ ҳис намуд, назди модари мӯъминҳо – Оиша (р) рафта хоҳиш кард, то ҳар чӣ аз ӯ содир гашта бошад, афв кунад. Онҳо ҳамдигарро бахшиданд. ӯ ин амалро бо тамоми модарони мӯъминин анҷом дод. Умми Ҳабиба дар соли чиҳилу чаҳоруми (44) ҳиҷрӣ дар Мадинаи Мунавварра чон ба Худованд супурд.

Худованд аз тамоми модарони мӯъминин розӣ бошад